

ledes har ogsaa dette Bets Raaben forlængst opfyldt sin Bestemmelse, at tilveiebringe et Brud paa den stærke Adskillelse, der fandtes i en saadan usfri Tilstand, og som kun havde sit Motiv i Fødselen, og det er idetmindste mig aldeles klart, at ikke blot Absolutismen, men ogsaa dette dens Redskab har, ved Siden af at have gjort vor hele Udvikling denne Tjeneste, medført en meget stor Demoralisation. Medens det er længe siden, at jeg har hørt Nogen i Principet forsvare Titelvæsenet, kan jeg derfor dog heller ingenlunde være enig med dem, som mene, et det er ialfald uskadeligt. Jo mere man bliver bekendt med vort hele Samfundsliv langt tilbage i Tiden, desto mere vil man see, at det har virket i høj Grad nedbrydende og fordærveligt, at det har berøvet Folk den rette Maalestof for den rette Borgerværd, og at det har fremavlet og opøstet Egenskaber, som ingenlunde ere af de gode. Jeg har et Par Gange i mit Liv gjort mig megen alvorlig Umage for at komme det tillivs. Den første Gang var ved Affattelsen af Udkastet til Grundloven af 5te Juni, hvor jeg søgte og troede, at Tiden var kommen til paa eengang at faae det udryddet, men maatte opgive det, væsentlig ved den Betragtning, der blev gjort gjældende derimod, at det vilde være Synd og Uret, om man vilde gjøre alle Forsængelige — man brugte endogsaa stærkere Udtryk, som jeg dog ikke her skal gjentage — til Grundlovens Fjender. Jeg har senere ved Grundlovens Revision søgt at bringe denne Bestemmelse frem igjen og mødte ikke nogen Modstand i min Opfattelse af dette Forhold, men kun Betænkeligheden ved, om det var hensigtsmæssigt og klogt nu at røre derved, og naar jeg altsaa saaledes gjentagne Gange har maattet opgive at see mit Dulle opfyldt, saa er det mig hjært nu at see, at der i den Henseende er gjort et idetmindste ikke uvæsentligt Skridt, et Skridt, der her i denne Lov dog naturligtvis indskrænker sig til Embedsmændene. Jeg skal ikke røre ved den Udtalelse, der er fremkommen om, at der dog skal kunne tilbeles Embedsmænd Hofcharger, siden man derfor har paaheraabt sig det kongelige Prærogativ, en Forestilling, hvorfor ogsaa jeg med megen Ærbødighed skal

høie mig, men jeg beklager det i høj Grad; thi er det ikke hensigtsmæssigt og passende, at f. Ex. en Byfoged skal kaldes Justitsraad og en Høiesteretsassessor Conferentsraad, saa er det virkelig endnu mindre passende, at den Første skal kaldes Kammerjunker og den Anden Kammerherre; det Første betyder grumme lidt, det Sidste forekommer mig at være temmelig nær ved at være forargeligt. Jeg skal imidlertid som sagt ikke røre derved, idet jeg blot overfor den ærede Finansminister tillader mig at udtale den Forsætning, som jeg haaber, at han ikke vil modsigte, at saadanne Hoftitler ikke skulle paatvinges Nogen imod hans Villie, saa at det altsaa er givet, at den, der faaer en saadan Titel, mere eller mindre selv har ønsket den. Derimod forekommer det mig, at der ikke er viist den ønskelige Delicatesse overfor det kongelige Prærogativ ved den Slutningsbestemmelse, der findes i § 7, at det bliver nærmere ved Anordning at bestemme, hvorledes de Embeds- og Bestillingsmænd, som have en af deres Embede eller Bestilling uafhængig Titel, have at forholde sig for at opnaae Fritagelse for samme. Jeg vilde meget nødtigt, naar jeg var i den vedkommende Ministers Sted, forelægge Hans Majestæt Kongen et Forslag, indeholdende Regler for, hvorledes man skal blive fri for Noget, som han naturligtvis betragter som en Naadesgave, og jeg kan virkelig heller ikke see, at der er mindste Anledning til at undtage denne Sag, der neppe kan trænge til særlig Overveetelse, fra den ganske simple Løsning — thi det kan dog ikke være Meningen at ville paatvinge Nogen et Gode, som han ikke selv anseer for et Gode — at man i Loven bestemmer, at saadan Titel eller Titelrang bortfalder, naar den Vedkommende fremsætter Begjæring derom for den paagjældende Minister. Dermed er saa den hele Sag afgjort, og derved skeer det, som dog er det Naturlige, at den, der ønsker sig fritagen for Noget, der ikke er ham paalagt som en Pligt, men tilstaaet ham som et Gode, fritages derfor, naar han fremsætter Begjæring derom, ligesom Hans Majestæt Kongen derved befries for den ubehagelige Opgave, der er stillet ham ved Loven, at skulle give Regler for en Fremgangsmaade,